

רע"פ 2910/20 - הייב מוחמד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2910/20 - א'

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: הייב מוחמד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-עפ"ת 59423-08-18 מיום 4.3.2020 שניתנה על ידי כב' השופט א'לינדנשטראוס

בשם המבקש: עו"ד זנגריה ג'מאל

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט א' לינדנשטראוס) בעפ"ת 59423-08-18 מיום 4.3.2020, שבגדרו התקבל ערעור המשיבה עלגזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בצפת (השופט ר' עומרי) בפ"ל 1444-06-18 ובתת"ע 5484-02-18 מיום 13.8.2018.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) (להלן: פקודת התעבורה) ושימוש ברכב ללא תעודת ביטוח בת-תוקף לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), התש"ל-1970 (להלן: פקודת ביטוח רכב מנועי).

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, ובמסגרת הדיון בבקשה הורה בית משפט השלום לתעבורה בצפת (השופט ר' עומרי) בהחלטתו מיום 21.2.2018 על פסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. חרף זאת, כעבור פחות מארבעה חודשים, ובטרם התקיים דיון הוכחות בעניינו, נתפס המבקש פעם נוספת נוהג ברכב, ביום 3.6.2018.

משכך, הוגש נגדו כתב אישום נוסף המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיפים 10(א) ו-138(1) לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא תעודת ביטוח בת-תוקף לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי.

4. משביקש לאחד את הדיון בשני כתבי האישום, חזר בו המבקש מכפירתו בעובדות כתב האישום הראשון, והודה במיוחס לו גם בכתב האישום השני.

בנסיבות אלו, הורשע המבקש במיוחס לו בשני כתבי האישום.

5. בגזר דינו מיום 13.8.2018, עמד בית משפט השלום לתעבורה על חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה, המבטאת זילות בהחלטת שיפוטיות ומסכנת את שלומם וביטחונם של המשתמשים בדרך.

כן צוין כי נהיגה ללא ביטוח, יש אף בה דופי מוסרי הנובע מהסיכון שנגרם לעוברי אורח והקשיים במימוש פיצויים אם תיגרם תאונת דרכים.

לאור האמור, ולאחר בחינת נסיבות העבירה ומדיניות הענישה ההולמת, נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש הוא בין הארכת תקופת המאסר המותנה ועד למאסר בפועל לתקופה של שנה, לצד פסילת רישיון לתקופה של בין שנה ל-4 שנים.

6. בקביעת העונש בתוך מתחם זה, נשקלו לקולא הודאתו של המבקש בעובדות כתב האישום השני בהזדמנות הראשונה; העובדה כי לא נלוו עבירות נוספות לנהיגה; ונסיבותיו האישיות-לרבות מצבו הרפואי. עוד ניתן משקל לכך שהמבקש היה נתון במעצר למשך 19 יום ובאיזוק אלקטרוני מעל לחודשיים.

בסופו של דבר, גזר בית המשפט שלום על המבקש עונשים של 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות בחופף להפעלת עונש מאסר מותנה של 4 חודשים; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או ללא רישיון למשך 3 שנים; פסילת רישיון לתקופה של 14 חודשים במצטבר לפסילות אחרות שהוטלו עליו, והפעלת פסילה מותנית של 3 חודשים במצטבר, ובסך הכול 17 חודשי פסילה; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים על תנאי שלא יעבור אותן עבירות שבהן הורשע או אחת מהעבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; וקנס בסך 3,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו.

7. ערעור המשיבה על גזר הדין התקבל בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 4.3.2020.

בפסק דין, קבע בית המשפט המחוזי כי עבירת נהיגה בזמן פסילה היא מן העבירות החמורות הקבועות
בפקודת התעבורה, המסכנת את הציבור ומבטאת זלזול מופגן בחוק.

עוד הודגשה החומרה היתירה שבנסיבות המקרה דנן. זאת, בשים לב לכך שהעבירה מושא כתב האישום
הראשון בוצעה על ידי המבקש כשבועיים בלבד לאחר שנודע לו על פסילת רישיונו; וכן לעובדה כי העבירה מושא כתב
האישום השני בוצעה בעוד מתנהל נגד המבקש הליך בגין העבירות שיוחסו לו בכתב האישום הראשון, ובעוד הוא מפר
שתי פסילות שהוטלו עליו, ואף ותלוי ועומד נגדו עונש מותנה של ארבעה חודשי מאסר בגין עבירה נהיגה תחת השפעה
ואי ציות להוראות שוטר – אשר לא היה בו כדי להרתיעו.

משכך, ובשים לב למצבו הבריאותי והכלכלי הקשה של המבקש, נקבע כי העונש שגזר עליו בית משפט השלום
לתעבורה אינו משקף כיאות את חומרת העבירות שבהן הורשע, את נסיבות ביצוע העבירות, ואף לא את "עברו
התעבורתי המכביד" – הכולל 90 הרשעות קודמות.

אשר על כן, בית המשפט המחוזי החמיר בעונש המאסר שנגזר על המבקש כך שיעמוד על 10 חודשי מאסר
בפועל, והפעיל את עונש המאסר המותנה שהיה תלוי נגדו, חלקו בחופף לעונש זה, כך שנגזרו על המבקש בסך הכול
12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

כמו כן, החמיר בית המשפט המחוזי בעונש פסילת הרישיון כך שיעמוד על תקופה של 24 חודשים במצטבר לכל
פסילה אחרת, וקבע כי יתר רכיבי הענישה יעמדו על כנם.

8. מעיון במערכת "נט המשפט" עולה כי ביום 14.4.2020, הורה בית המשפט המחוזי (השופט ש' אטרש),
לבקשת המבקש, על "עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל ... וזאת עד למתן החלטה אחרת", וזאת בין היתר על רקע
מצבו הבריאותי.

אולם, לאחר שהתקיים דיון בבקשת המבקש ל"עיכוב ביצוע" העונש, קבע בית המשפט המחוזי (השופט ע'
גולומב) בהחלטתו מיום 4.5.2020 כי "חזקה על רשויות שב"ס כי הן ערוכות לקלוט עצורים במצבו הרפואי של
המבקש, וזאת אף במצב השורר כיום", והורה כי המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו ביום
5.5.2020.

9. בחלוף המועד האמור, הגיש המבקש היום, ה-7.5.2020, את הבקשה שלפני למתן רשות ערעור על פסק
דינו של בית המשפט המחוזי, ובצידה בקשה לעיכוב ביצוע העונש.

לטענת המבקש, העונש שנגזר עליו חמור יתר על המידה, וזאת בין היתר בשים לב ל"השפעת מגיפת הקורונה
ושינוי נקודת האיזון בענישה שבעקבותיה", כלשונו.

לטענתו, "מצב החירום פוגע בתנאי המאסר הרגילים והופך את המאסר לקשה ביותר", בשל הצורך לבדוד אסירים שבמצבם הבריאותי קשה ממילא. משכך, ולאור הסיכון הרפואי הכרוך בעצם המאסר, נטען כי "קיימת הצדקה לסטות לקולא ממתחמי הענישה".

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, ואף בפרטי התיק במערכת "נט המשפט", הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, בקשה למתן רשות ערעור על חומרת העונש לא תינתן אלא במקרים המעוררים סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם לו עיוות דין או אי-צדק קיצוני. זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש תיתן רק כאשר ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת (רע"פ 5635/19 יעקובוב נ' מדינת ישראל (4.9.2019)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלו – ודי בכך כדי לדחות בקשתו.

11. אף לגופו של עניין, איני סבור כי עונשו של המבקש חמור יתר על המידה, וזאת גם בשים לב למצבו הבריאותי.

כפי שציינתי ברע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.2019):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק".

על כן, נהיגה בזמן פסילת רישיון עשויה, בנסיבות מסוימות להצדיק עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

12. דברים אלו נכונים ביתר שאת בעניינו של המבקש, אשר הפר פעם אחר פעם צו שיפוטי ונהג ברכב חרף פסילת רישיונו ובעוד תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בגין עבירות תעבורה.

לכך יש לצרף את החומרה אשר יש לייחס לעובדה שבעוד מתנהל בעניינו של המבקש הליך בגין עבירת תעבורה, כמפורט לעיל, ביצע עבירות נוספות באופן שכיום העונש עליו הוא משיג מתייחס לשני כתבי האישום.

על כך יש להוסיף את עברו התעבורתי המכביד של המבקש, דבר המלמד על היותו עבריין תעבורה סדרתי, ומכאן שאף העונש שנגזר עליו עושה עימו חסד רב.

13. יחד עם זאת, כעולה מהבקשה לעיכוב ביצוע העונש, לטענת המבקש, הוא מאושפז כעת בבית חולים ועבר אך אתמול צנתור, ומסיבה זו טרם התייצב לשאת בעונש המאסר שנגזר עליו.

אף שלא צורפה לבקשה אסמכתא באשר למצבו הרפואי, מלבד "אישור שהייה בבית החולים", שבו לא פורטו סיבות האשפוז, אני מורה, לפני משורת הדין, על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש, כך שהוא יחל מיום 1.6.2020.

חזקה על שירות בתי הסוהר כי יעניק למבקש טיפול בהתאם למצבו הבריאותי.

14. הבקשה נדחית אפוא.

יש לשלוח עותק ההחלטה לשירות בית הסוהר.

המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 1.6.2020 עד השעה 10:00 בבית מעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ג באייר התש"ף (7.5.2020).

ש ו פ ט